

บทที่ 1

พระราชโองการ

เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง ในตลาดที่อึกทึกครึกโครมซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นของผักเน่าและสิ่งปฏิกูล ชายผู้หนึ่งถือกาสุราเดินเข้ามาในร้านขายเนื้อ คนขายเนื้อปิดประตูแล้วจึงพาชายผู้นั้นขึ้นไปยังชั้นสอง นั่งที่โต๊ะแล้วเริ่มดื่มสุราและกินเนื้อ

ปีศาจสุรามองไปยังจุดจุดหนึ่งบนฟ้าพลางกล่าวเสียดสี

"มันมักพูดว่าเข้าเทียนอยู่สูงแล้วมีประโยชน์อันใด มันแข็งแกร่งแล้วเป็นอย่างไร สุดทำยยังต้องจากไป เหาะขึ้นไปบนฟ้า"

คนขายเนื้อเอ่ยว่า

"กิจการมีชีวิตอยู่อย่างนิรันดรเพื่ออุดมการณ์ประหลาดไร้สาระพวกนั้น ไปสู้กับฟ้าที่ไม่มีทางชนะ บางคนคิดว่าแบบนี้ช่างงามสง่าที่จริงแล้วเป็นแค่เพียงคนเขลา"

ในป่าโบราณบนเขาลึกของแคว้นเทพซีหลิง

เงินผีฝึกเข้าอยู่ริมทะเลสาบในอารามจื่อโส่ว มองฟ้าพลาง

ร้องไห้ไม่หยุด หัวไหล่ตกละเอียด ร่างกายสิ้นระริก มันร้องไห้จนตาบวมแดง เหมือนนกระต่ายที่หิมะเข้าตา

นักพรตวัยกลางคนที่ยืนอยู่ข้างหลังมันถอนหายใจก่อนกล่าว
ปลอบว่า

"จอมปราษฎ์ในเมื่อขึ้นสวรรค์ไปแล้ว เช่นนั้นบิดาของท่านก็
กลับมาได้ อย่างน้อยนี่ถือเป็นเรื่องดี"

บิดาของเงินผีคือเจ้าอารามของอารามจิวไสว

มันชื่อเงินหม่อม ไม้รู้มานานเท่าใดแล้วที่มันสวมแต่ชุดนักพรตสีเขียว
เหตุนี้จึงได้ฉายาว่านักพรตชุดเขียว

เมื่อนานมาแล้วเคอเฮ่าหฺรานแห่งสถานศึกษาถูกฟ้าสังหาร
จอมปราษฎ์ขึ้นเขาเถาซาน เข้าอาศรมเทพ อารามจิวไสวถูกบีบให้ต่อสู้
เต็มกำลัง การต่อสู้ครั้งนั้นยอดฝีมือนิกายเต๋าจำนวนนับไม่ถ้วน
บ้างตายบ้างพิการสาหัส นักพรตชุดเขียวแม้เชิญเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
แห่งวัดเสวียนคงมาร่วมมือกันยังไม่อาจยืนหยัดต่อกระบองของ
จอมปราษฎ์แม้เพียงครู่

หลังเหตุการณ์ครั้งนั้นมันถูกบังคับให้ไปเร่ร่อนยังเกาะหนานไห่
ตลอดชีวิตมิกล้าเหยียบแผ่นดินใหญ่

นักพรตชุดเขียวตระเวนไปตามหมู่เกาะต่างๆ ของหนานไห่
ล่องทะเลไปกับเรือหาปลา ฝึกฌานอย่างสม่ำเสมอ ให้กำเนิดเด็ก
คนหนึ่งกับสตรีชาวประมงเก็บหอยมุกที่เกาะหนานไห่ จากนั้นส่ง
เด็กคนนั้นไปยังสำนักของจอมปราษฎ์

กระนั้นมันก็ยังเหยียบแผ่นดินใหญ่ไม่ได้

เพราะจอมปราษฎ์ไม่อนุญาต

วันนี้จอมปราษฎ์ขึ้นสวรรค์แล้ว ว่ากันตามหลักมันควรจะได้

ขึ้นฝั่ง

แต่ชุดเขียวสะบัดพัดพลี้อย่างคงวูบวับไปมาตามเกาะย่อยต่างๆ
ของหนานไห่

บนเกาะที่เขียวชอุ่มเกาะหนึ่งพลันปรากฏร่างของมัน

ครู่ต่อมาก็หายไป

ห่างออกไปหลายพันลี้ สองเท้าของมันเหยียบลงบนหาดทราย
ของอีกเกาะหนึ่ง

จากนั้นก็หายไปอีกครั้ง

บนเกาะแต่ละเกาะมันหยุดพักได้เพียงชั่วคราว บางครั้งไม่ทันได้พัก
ก็ต้องหนีต่อ

ชุดนักพรตเปื้อนโลหิต มวยผมยุ่งกระเซิง สภาพของมันดู
ทุลักทุเลยิ่ง นั่นเพราะมีกระบองสั้นอันหนึ่งไล่ตามมันอยู่ ทุกครั้งที่มัน
หายตัวไปยังเกาะหนึ่ง กระบองอันนั้นก็หายตัวตามไป ไหล่ของมัน
ถูกตีไปแล้วทีหนึ่ง ถ้าไม่ใช่เพราะมันคุ้นเคยกับหมู่เกาะหนานไห่
คิดว่าคงหลบกระบองนี้ไม่ได้แม้สักครั้ง

มันคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของนิกายเต๋า อยู่ด่านไ้ระยะในตำนาน
แต่กระบองของจอมปราชญ์ก็อยู่ด่านไ้ระยะเช่นกัน มันจึงได้แต่หนีตาย
ไปเรื่อยๆ จนกว่าจอมปราชญ์จากโลกนี้ไปจริงๆ บางทีเมื่อถึงเวลานั้น
กระบองไม้จึงตกลงสู่ทะเล

ด้านหลังอารามจื่อโล้วมีภูเขาสูงหนึ่ง

ทั้งหินและดินล้วนเป็นสีแดงคล้ายสีของโลหิตที่ทิ้งไว้ยาวนานปี แต่
เพราะบริเวณหน้าผามีถ้ำวัลย์ขึ้นอยู่จำนวนมาก ดูไปจึงคล้ายภูเขา
เขียว ถ้ำวัลย์ที่ขึ้นอยู่หนาแน่นปิดบังถ้ำมากมายที่เหมือนรังมดในภูเขา

จนมิดชิด ปิดบังท้องฟ้ายามมองออกมาจากถ้ำเหล่านั้น สำคัญที่สุดคือปิดบังลมปราณของเหล่ายอดฝีมือที่อยู่ในถ้ำ

เสียงหัวเราะที่บ้างแหบบ้างแหลมหลายสิบเสียงดังทะลุถ้ำแว่วลึ้อออกมานอกถ้ำ ถ่ายทอดสู่โลกภายนอก

เสียงหัวเราะเหล่านี้เต็มไปด้วยความเศร้าใจและโกรธแค้น ทั้งฟังดูอำมหิตชั่วร้าย

ในถ้ำมดบนเขามียอดฝีมือนิกายเต่าจำนวนมากอาศัยอยู่ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในจุดสูงสุดของดำนรุ้ชะตา ถึงขนาดมีบางคนก้าวข้ามดำนทั้งห้าไปแล้ว กลายเป็นหนึ่งในตำนาน

พวกมันบ้างบาดเจ็บสาหัส บ้างพิการสาหัส ครั้งหนึ่งบาดเจ็บได้คมกระบี่ของเคอเฮ่าหฺราน ส่วนอีกครึ่งบาดเจ็บจากการต่อสู้เมื่อครั้งจอมปราษฎขึ้นเถาซานตัดดอกท้อ คำว่าสถานศึกษาคือฝืนร้ายของยอดฝีมือผู้เร้นกายเหล่านี้ เคอเฮ่าหฺรานถูกฟ้าสังหารเมื่อนานมาแล้ว และในที่สุดวันนี้จอมปราษฎก็ขึ้นสวรรค์ โลกนี้จึงไม่มีพลังอำนาจใดที่ทำให้พวกมันรู้สึกกลัวได้อีกแล้ว ในที่สุดพวกมันก็ได้รับโอกาสที่จะได้เห็นแสงตะวันอีกครั้ง

พวกมันจึงร้องไห้อย่างเต็มที่ หัวเราะอย่างเบิกบาน และกระโดดโลดเต้น แม้โดยพื้นฐานแล้วพวกมันบางคนแขนขาดหรือบางคนขาขาดก็ตาม พวกมันปลดปล่อยปราณของตนอย่างกำแหง ประกาศความแข็งแกร่งและยิ่งใหญ่ของตนต่อโลก

พวกมันกำแหงยิ่งนัก

ปราณที่แข็งแกร่งของพวกมันไม่เพียงแผ่กระจายไปในโลกมนุษย์ถึงขนาดเกือบสัมผัสถึงสวรรค์

พวกมันไม่กังวลว่าเข้าเทียนจะลงโทษเพราะพวกมันคือสาวก

ที่ศรัทธาที่สุดและบริวารที่ภักดีที่สุด เขาเทียนคงไม่ให้อะไรกับคนกลับคืนสู่
เขาเทียนในเร็ววัน แต่พวกมันลี้มไปว่าบนท้องฟ้าในตอนนี้อาจยังมีคนผู้หนึ่ง
เงาร่างสูงใหญ่แม้ค่อยๆ หายเข้าไปในแสงสว่างไพศาล แต่ยังไม่
ไม่ได้จากโลกมนุษย์ไปอย่างสมบูรณ์

"เดิมทีข้าไม่อยากจะอยู่กับโลกมนุษย์แล้ว แต่ในเมื่อพวกเจ้าอยาก
มีตัวตนสัก เช่นนั้นก็ลี้มอย่างสงบเถอะ" เสียงของจอมปราชาญตั้งขึ้น
หนึ่งฝ่าเท้าเหยียบลงบนภูเขาจากนภากาศ

เสียงหัวเราะบนเขาพลันเปลี่ยนเป็นเสียงกรีดร้องด้วยความ
ตื่นตระหนกและเสียงร้องตะโกนด้วยความหวาดกลัว ปรารถนาที่แข็งแกร่ง
หลายสิบสายไหลทะลักพุ่งหนีออกจากภูเขา ทว่ามีทันการณณ์ เข้าข้าง
นั้นเหยียบลงบนภูเขาราบเป็นหน้ากลอง ยอดฝีมือผู้เร่ร่อนกายของนิกาย
เต๋าพากันลี้มหายใจ

บนท้องฟ้าท่ามกลางแสงสว่าง จอมปราชาญสะบัดเท้าเอา
เศษหินเศษดินที่ได้รองเท้าออก มองโลกมนุษย์คราหนึ่งแล้วหันไป
เอ่ยกับซังซัง

"อยากกลับไปหรือ เจ้ากลับไม่ได้แล้ว"

ใบหน้าดงามสมบูรณ์ของซังซังที่เดิมไร้ความรู้สึกบัดนี้กลับ
หวาดกลัวสุดขีด

แสงสว่างเจิดจ้าขึ้นแล้วกระจายออก

ประตูใหญ่ของแดนเทพเขาเทียนบัดนี้พังทลาย ท้องฟ้าเริ่ม
ลั่นสะเทือน บางบริเวณถึงขนาดปรากฏรอยแยกเล็กๆ ซึ่งสำหรับ
โลกมนุษย์ถือว่ากว้างมาก ก้อนสีขาวที่ไม่ใช่ทองไม่ใช่หยกจำนวน
นับไม่ถ้วนตกลงมาจากฟ้าพร้อมเสียงดังกึกก้อง เสียงสีกกับอากาศ
อย่างรุนแรงกลายเป็นอุกกาบาตหลายหมื่นลูก ตกลงในมหาสมุทร

ที่กว้างใหญ่ไพศาลเกิดเป็นคลื่นขนาดมหึมาจำนวนมาก มีไอน้ำที่ร้อนจัดแผ่ฟุ้งมากมาย ท่ามกลางไอน้ำมีปลาและนกตายอยู่บนไม้ถ้ำวน

หากแต่ผืนแผ่นดินและมนุษย์ยังคงปลอดภัยดี

ในจำนวนอุกกาบาตหลายหมื่นลูกมีลูกหนึ่งที่โปร่งใสเหมือนหินผลึก ตอนที่อยู่กลางสุ่มหาวสมุทร ผลึกลูกนั้นสะท้อนแสงสว่างจากท้องฟ้า วาดเป็นเส้นโค้งสุกใสเส้นหนึ่งกลางอากาศ ฟุ้งไปทางทิศเหนือของโลก สุดท้ายไม่รู้ไปตกยังที่ใด

ภูเขาหลังสถานศึกษา

เจ้าเหลืองนอนเซื่องซึมอยู่บนพื้นหญ้า

ศิษย์พี่ใหญ่วางหญ้าสดใหม่ตะกร้าหนึ่งไว้ตรงหน้ามัน

ศิษย์พี่รองวางเนื้อปลาสดใหม่แผ่นบางๆ จานหนึ่งไว้ตรงหน้ามัน

เจ้าเหลืองไม่ยอมกินหญ้าและไม่ยอมกินปลา ดูอ้ำอวังมาก

และเห็นอัยล้ามาก

มันหลับตาซำๆ มีหยดน้ำซึมออกมาจากหางตา จากนั้นหยดลงบนแก้มมัน ก่อนจะหยดลงมามากขึ้นเรื่อยๆ ศิษย์พี่ใหญ่และศิษย์พี่รองแหงนหน้ามองฟ้าจึงรู้ว่าฝนตก

หลังจากจอมปราชญ์ขึ้นสวรรค์ ทั้งโลกเริ่มมีฝนตก

ฝนตกครั้งนี้ตกหนักมากและตกต่อเนื่องนานมากด้วย ส่วนใหญ่จะเป็นพายุฝนพัดกระหน่ำ มีบ้างบางเวลาที่ตกปรอยๆ แต่คือตกอย่างไม่มีขาดช่วง

ฝนตกครั้งนี้ต้องถูกบันทึกในประวัติศาสตร์อย่างแน่นอน

ฝนตกครั้งนี้ต้องเปลี่ยนแปลงเรื่องราวมากมายในโลกอย่างแน่นอน

จอมปราษฎ์เคยกล่าวว่าจากที่ได้ก็ตามบนโลกนี้ หากเดินทางขึ้น
เหนือไปเรื่อยๆ สุดท้ายจะต้องพบกับยอดเขาหิมะ ยอดเขาหิมะลูกนั้น
คือที่ที่อยู่เหนือสุดและเป็นพื้นที่หนาวเย็นที่สุดของโลกนี้

เขตหนาวทางซีกโลกเหนือแต่ไรมาไม่เคยมีฝนตก มีแต่หิมะตก
ช่วงเวลาที่ราตรียาวนาน หลังจากชาวฮวงอพยพลงทิศใต้ ฝนดินที่
เจียบสงบและร้างผู้คนแห่งนี้ก็เริ่มมีหิมะตกน้อยลงและเริ่มมีฝนตกแทน

ชั้นหิมะที่ผิวทะเลเรือให้ถูกฝนกระหน่ำจนเกิดรูมากมาย ภูเขา
หิมะที่สูงที่สุดในโลกลูกนั้นเกิดหิมะถล่มหลายครั้งเพราะพายุฝน
มีครั้งหนึ่งเกิดหลุมขนาดใหญ่บนสันเขา ดูแล้วเหมือนถูกหินจาก
นอกโลกพุ่งชน

หนึ่งเขวียตื่นขึ้นมา

มันพบว่าตนเองอยู่ในทุ่งร้าง เวลานี้ฝนหยุดแล้ว มันวิเคราะห์ได้
ว่าที่นี่เคยมีฝนตกหนักจากสภาพพื้นดินที่เฉอะแฉะและหยดน้ำบน
ต้นหญ้าข้างกาย

มันไม่รู้ว่ามีผ่านไปกี่วัน แต่คิดดูแล้วคงนานมาก

หลายวันไม่มีอาหารตกถึงท้อง ร่างกายมันแม้ทรุดก็ยังรู้สึก
อ่อนแรง กระเพาะอาหารที่แน่นเต็มตออยู่กับจอมปราษฎ์ว่างเปล่า
ไปนานแล้ว แต่มันไม่อยากกินอะไร

มันนั่งอยู่บนพื้นหญ้าหลังฝนตก นั่งอยู่ในทุ่งร้างแห่งดินโคลน
กอดเข้าหนาวสันมองฟ้าหลังฝน ใบหน้าที่ซูบซีดถูกแดดส่องจนขาวซีด

ฟ้ายังเป็นฟ้าเดิม

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

อาจารย์สู้กับเฮ่าเทียนครั้งนี้แพ้แล้วใช่ไหม

อาจารย์ตายแล้ว

ซังซังคือเฮ่าเทียน นางกลับไปแล้วก็คือตายแล้วเหมือนกัน

มันทุกซึ้งใจมาก

แต่เรื่องที่ทำให้มันทุกซึ้งใจที่สุดคือเรื่องอื่น

จนถึงตอนนี้มันจึงเข้าใจคำพูดต่างๆ ที่อาจารย์พูดกับตนก่อนขึ้นสวรรค์ มันเดิมที่อาจเปลี่ยนแปลงเรื่องทั้งหมดนี้ได้ แต่เพราะหลายสาเหตุทำให้มันคิดไม่ถึง หรืออาจพูดว่าไม่อยากไปคิดถึง มันจึงไม่ทำอะไร นั่งดูตายมองเฮ่าเทียนหาอาจารย์จนเจอ นั่งดูตายมองอาจารย์ขึ้นสวรรค์ไปสู้ จากนั้นก็ฟ่ายแพ้ย

หนึ่งเซวียกอดเข้ามามองท้องฟ้า มันนั่งอยู่อย่างนี้ อะไรก็ไม่อยากพูด อะไรก็ไม่อยากทำ อะไรก็ไม่อยากคิด มันไม่รู้ว่าตนควรทำอย่างไรต่อไปจึงนั่งอยู่อย่างนี้ตั้งแต่เข้าจรดเย็น จนกระทั่งรัตติกาลมาเยือน

หนึ่งเซวียมองท้องฟ้ายามราตรี พลันตื่นตะลึง

มันยืนขึ้น ร่างส่ายโงเงนจนแทบล้ม มันเปล่งเสียงหัวเราะเสียงหัวเราะดังขึ้นเรื่อยๆ แต่เพราะน้ำเสียงที่แหบแห้งพอฟังแล้วจึงเหมือนกำลังร้องไห้ มันล้มนอนบนพื้นหญ้าที่เฉอะแฉะ หัวเราะและร้องไห้อย่างเต็มที่ ทั้งยังก้มลงไปมาเหมือนเด็ก

ดวงจันทร์ปรากฏบนท้องฟ้า มันย่อมน่าไม่ใช่ดวงจันทร์จริงๆ หรือกล่าวได้อีกอย่างว่าไม่ใช่ดวงจันทร์ที่หนึ่งเซวียรู้จัก มันสายตาดูดวงจันทร์ดวงนี้มันมองไม่เห็นเงาดำของปากปล่องภูเขาไฟบนนั้น เห็นแต่แสงสว่างที่อบอุ่น

ส่วนลึกของทุ่งร้างเกิดเสียงหมาป่าเห่าหอนขึ้นมากมาย พวกมันไม่เคยเห็นดวงจันทร์ไม่รู้ว่าสิ่งนี้คืออะไร

แต่หนึ่งเซวียรู้ว่าดวงจันทร์ดวงนี้คืออะไร จอมปราชญ์ยังมีชีวิตอยู่ยังต่อสู้อยู่บนฟ้า เพียงแต่เปลี่ยนรูปลักษณ์ จอมปราชญ์เคยพูดไว้ว่า

นั่นต้องเป็นภาพที่สวยงามมาก และภาพนี้ก็สวยงามมากจริงๆ

มันตะโกนไปที่ดวงจันทร์

"ต้องชนะนะ!"

คัมภีร์สวรรค์เล่มแสงสว่างเขียนไว้ว่า

'ความสว่างคือดวงตะวันและดวงจันทร์ ดวงตะวันและดวงจันทร์
หมุนเวียนสลับเปลี่ยน มีความสว่างก็ต้องมีความมืดเคียงคู่กันไป
เป็นเช่นนี้วันแล้ววันเล่าตามกฎของธรรมชาติ กฎของธรรมชาติคือเต๋า
เต๋าให้กำเนิดกฎเกณฑ์ เมื่อกฎเกณฑ์เข้าสู่วาระสุดท้าย ราตรีจะมาเยือน
ดวงจันทร์จะปรากฏ'

ปฐมพุทธะหลังจากอ่านคัมภีร์เล่มแสงสว่างแล้วได้เขียนไว้
ในบันทึกว่า

'ดวงตะวันและดวงจันทร์หมุนเวียนเปลี่ยนสลับ มีสว่างก็ต้องมีมืด
เช่นนั้นดวงจันทร์ควรต้องปรากฏในตอนกลางคืน ทว่าหลังผ่านหายนะ
มานับครั้งไม่ถ้วน ในราตรีอันยาวนานกลับไม่เคยเห็นดวงจันทร์'

จอมปราชาญีคือดวงจันทร์

หากฟ้าไม่ให้เกิดจอมปราชาญี นิจันรันดร์คงมีแต่รัตติกาลที่
มืดมน

นี่คือฝนตกครั้งใหญ่ที่ยาวนานที่สุดและปกคลุมอาณาบริเวณ
กว้างที่สุดในประวัติศาสตร์เท่าที่มีบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร
จากปลายคิมหันต์ต่อเนื่องจนถึงฤดูสารทจึงค่อยเบาบางลง ฝนตกนี้
อยู่เหนือจินตนาการของทุกคน น้ำฝนโปรยลงมาจากฟ้าไม่หยุด
ตกลงบนภูเขา แม่น้ำ ทุ่งร้าง และทะเลสาบ หลังจากถูกน้ำฝนกัดเซาะ
หน้าผาเริ่มถล่ม ถนนหนทางชำรุด เชือกกันน้ำพังทลายจนเกิดอุทกภัย

ภัยจากธรรมชาติที่ร้ายแรงเช่นนี้เพียงพอให้คนทั้งโลกรู้สึกถึงความสิ้นหวัง ดีที่อาศรมเทพรวมถึงราชสำนักของแคว้นต่างๆ ช่วยเหลือบรรเทาภัยพิบัติอย่างรวดเร็ว ต่อหน้าภัยธรรมชาติที่ร้ายแรง มนุษย์ได้แสดงพลังชีวิตและความอดทนที่น่ากลัวออกมาอีกครั้ง ไม่เพียงไม่ล้มลง หากยังรับมืออย่างสุขุมและพยายามต่อสู้กลับ

ฝนตกลงในทุ่งร้างเช่นกัน ทุ่งร้างถูกปกคลุมด้วยดินโคลนไปทั้งผืน พื้นดินเฉอะแฉะและทะเลาะ การเดินทางที่นี่กลายเป็นเรื่องยากลำบาก คนเลี้ยงสัตว์ไม่สามารถปล่อยสัตว์ไปหาอาหาร ได้แต่หลบอยู่ในกระโจม ผ่านวันเวลาไปอย่างแสนอึดอัด แม้แต่พวกโจรซึ่งม้ายังต้องหลบอยู่ในป่าริมทะเลสาบซุ่ย โอดครวญต่อฝนที่ตกไม่หยุด

หลังจากสงครามในทุ่งร้างจบลงกองทัพของต้าถังก็ถอนกำลังกลับโดยแยกเป็นสองทาง กองกำลังฝ่ายตะวันออกเฉียงเหนือก่อนหน้าฝนตกก็ไปถึงเมืองกุ๋หยางที่อยู่ทางทิศใต้แล้ว ส่วนทหารม้าเกราะเหล็กของค่ายบัญชาการทัพเหนือที่ตามเสด็จนั้น หลังหยุดพักที่เมืองเฮ้อหลันได้พักหนึ่งก็ถูกฝนตกหนักอย่างต่อเนื่องบังคับให้ต้องอยู่ต่อ

แม้แคว้นต้าถังไม่เสียดายกำลังทรัพย์และกำลังคน ลงทุนกับที่นี่มาอย่างต่อเนื่องหลายร้อยปี แต่ถึงอย่างไรเมืองเฮ้อหลันก็อยู่ไกลที่ปักอาศัยในเมืองมีจำกัด ทหารม้าของค่ายบัญชาการทัพเหนือหลายหมื่นนายหลังจากเข้าพักในค่ายและที่พักริมเมืองจนเต็มแล้วยังเหลือทหารเป็นจำนวนมากที่จำเป็นต้องไปพักอาศัยในหอคอยบนกำแพงเมือง

หอคอยบนกำแพงเมืองอยู่สูงบนหน้าผา พอดกกลางคืนลมหนาวจะพัดโกรกเข้ามา เดิมทีอากาศช่วงรอยต่อระหว่างคิมหันต์และฤดูสารทเหมาะแก่การตั้งค่าย จนใจที่ฝนตกหนักอย่างต่อเนื่องหลายวัน ฤดูสารท

จึงมาเยือนทุ่งร้างเร็วกว่ากำหนด อากาศจึงเย็นเยือก เพื่อให้ทหารม้า
ทุกคนายได้อยู่อย่างอบอุ่น ฮั่นซิงแม่ทัพเมืองเฮ้อหลันหลายวันนี้ได้
ทุ่มเททำทุกวิถีทาง

เสเปียงยังคงเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด

เมืองเฮ้อหลันแม้สะสมเสบียงไว้มาก แต่เมื่อมีทหารหลายหมื่น
รวมทั้งม้าศึกอีกนับไม่ถ้วนเพิ่มเข้ามา แรงกดดันที่ต้องแบกรับจึงเพิ่มขึ้น
ในพริบตา ตอนนี้ยังพอเย็นหยัดต่อไปได้สักระยะ แต่หากฝนยังตกต่อไป
เรื่อยๆ เสเปียงจากทางใต้ส่งมาไม่ได้ พวกมันเองก็ไปจากที่นี่ไม่ได้
ถึงตอนนั้นเมืองเฮ้อหลันจะตกอยู่ในภาวะขาดแคลนเสบียง

ปัญหาและเรื่องยุ่งยากต่างๆ นานาเมื่อรวมเข้าด้วยกันจะกลายเป็น
ภัยร้ายแรง ทว่าไม่ว่าจะเป็นนายกองของทหารม้าค่ายบัญชาการ
ทัพเหนือหรือแม่ทัพฮั่นซิงต่างล้วนไม่กล้านำปัญหานี้ไปทูลขอพระดำริ
จากองค์จักรพรรดิ ทั้งไม่กล้ารบกวนพระอัศวมเหสีหรือหวงหยางต้าซือ

เพราะจักรพรรดิยามนี้กำลังทรงพระประชวรอย่างหนัก

หลังจั่งอ้อจักรพรรดิแห่งต้าถังให้ความสำคัญกับน้ำใจไมตรีและ
คุณธรรม แต่ไม่ได้หมายความว่าพระองค์คร่ำครึไม่รู้เท่าทันคน เมื่อ
ครั้งทรงเป็นองค์ชายทรงเป็นแม่ทัพผู้เกรียงไกร เกือบยี่สิบปีมานี้
ที่ทรงนั่งบัลลังก์ก็มั่งกรทรงสุขุมและอ่อนน้อมถ่อมตน แต่ก็ไม่มีใคร
กล้าดูหมิ่นพระองค์

ในความคิดของจักรพรรดิของแคว้นหนานจิ้น แคว้นเยี่ยหลุน
แคว้นเยียน แคว้นฉี แคว้นซ่ง และแคว้นเฉิน จักรพรรดิของแคว้นต้าถัง
จัดอยู่อันดับหนึ่งในรายชื่อของคนี่พวกมันอยากให้ตาย ทุกขณะเวลา
ไม่รู้มีคนมากน้อยเท่าใดที่ลอบอธิษฐานให้พระองค์ประชวรเป็นโรคที่
ไม่อาจรักษา สบประดังให้ประชวรหนักจนสิ้นลม

ความจริงมีไม่กี่คนที่รู้ว่าเมื่อหลายปีก่อนจักรพรรดิหลี่จิ้งอี้ทรง
พระประชวรด้วยโรคร้ายแรงมาก เรือรั้งจนโรคเข้าถึงกระดูกและอวัยวะ
ภายใน รักษาไม่ได้แล้ว

จอมปราษฎ์เคยตรวจดูพระอาการ...อาจเป็นเพราะโรคนี้ยากรักษา
หรืออาจเป็นเพราะจอมปราษฎ์มองเห็นนัยลึกลับซึ่งในโชคชะตาหลัง
การประชวรครั้งนี้ จึงเพียงแค่อัดยาให้เทียบหนึ่ง ไม่ได้ใช้พลังของ
โลกมนุษย์เช่นที่ทำกับซังซัง

โรคนี้เรื้อรังมาจนถึงฤดูสารทของรัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบแปด แล้ว
กำเริบขึ้นพร้อมกับการปรากฏในโลกมนุษย์ของมังกรทอง ต่อเนื่องมา
จนถึงอายุฝนเห็บหนาวระลอกใหญ่ และเป็นไปตามกระแสแห่ง
โชคชะตาที่ถูกกำหนดไว้

องค์จักรพรรดิทรงนอนอยู่บนพระแท่นบรรทม สีพระพักตร์
ซีดเผือด พระหัตถ์กุมผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง บนผ้าเช็ดหน้ามีคราบเลือด

พระอัศรมเหสีก้มหน้าอยู่ไม่ได้กล่าววาจาใด ลูบพระอุระฝ่าบาท
อย่างเบามือ หวังให้พระองค์ทรงรู้สึกผ่อนคลายขึ้น

"ไม่กี่ปีมานี้เมืองฉางอันมีคนตายจำนวนมาก ชุณนางอาวูโส
หลายคนเคยติดตามรับใช้เสด็จพ่อ บางคนถึงขั้นเป็นชุณนางอาวูโส
ตั้งแต่ครั้งเสด็จปู่ ล้วนจากไปก่อนเรา แม้แต่อาจารย์ใหญ่ก็จากพวกเรา
ไปแล้ว ตอนนี้เราเองก็ไม่ไหวแล้ว"

จักรพรรดิทรงกุมมือนางไว้แน่น ตรัสต่อไปว่า

"ฟ้าจะลงทัณฑ์แคว้นต้าถังเราโทษฐานไม่สู้รบเพื่อมัน...แม้เป็น
เช่นนี้เราก็มิได้หวั่นเกรง เพราะเราเชื่อมั่นว่าต้าถังต้องได้รับชัยชนะ
ในท้ายที่สุด"

น้ำตาอุ่นๆ หยดลงมาจากดวงตาของพระอัศรมเหสี ตอนนี้

จักรพรรดิทรงกุมมือนางอยู่ หยดน้ำตาเมื่อหยดลงบนสองมือที่
เกาะกุมกันแน่นก็แตกกระเซ็น

"เราคือบุรุษที่มีอำนาจมากที่สุดในโลก แต่งกับสตรีที่เราชอบที่สุดในโลก
ถึงต้องตายระหว่างทางของการทำสงคราม ชีวิตนี้ก็ไม่มีสิ่งใด
ต้องเสียดาย ดังนั้นเจ้าจงอย่าได้เศร้าใจ"

พระอัศวมเหสีเงยหน้าขึ้น กล่าวทั้งน้ำตานองหน้าว่า

"แต่หม่อมฉันยังมีเรื่องเสียดายอีกมากมาย หม่อมฉันยังไม่ได้เห็น
พระองค์ยามแก่ชรา พระองค์ยังไม่ได้เห็นเสี้ยวลิ่วเต็บโต หม่อมฉัน
ยิ่งเสียใจที่ตอนนั้นรับคำสั่งจากนิกายลงใต้มาจากอัน มาย้วยวนพระองค์
หลอกหลวงพระองค์ สุดท้ายทำร้ายพระองค์จนต้องกลายเป็นแบบนี้"

จักรพรรดิทรงพระสรวลพลาถ์สว่า

"ย้วยวนเรา หลอกหลวงเรา ทำร้ายเรา และสุดท้ายเจ้ายังรักเรา"

ได้ยินวจาหวานซึ่ง พระอัศวมเหสีจึงยิ้มได้ทั้งน้ำตา

"พระองค์โทษหม่อมฉันบ้างไหม"

"หากพูดว่าไม่เคยคิดโทษเจ้านั้นก็เป็นคำเท็จ สุดท้ายแล้วใครบ้าง
ไม่ยอมก็มีอายุยืน"

จักรพรรดิยื่นพระหัตถ์ไปเช็ดน้ำตาให้นาง

"แต่ภายหลังจากมาคิดดูว่าการต่อสู้ระหว่างเราสองคน สุดท้ายเรา
เป็นฝ่ายชนะ อากการบาดเจ็บที่ได้รับจึงถือเป็นสัญลักษณ์แห่งเกียรติยศ"

พระอัศวมเหสีโอบกอดองค์จักรพรรดิ กล่าวเบาๆ ว่า

"ตั้งแต่พบพระองค์ หม่อมฉันก็พ่ายแพ้แล้ว"

จักรพรรดิทรงพระสรวลขึ้นมาอย่างเบิกบานพระทัย ชีวิตนี้
พระองค์ทำสงครามน้อยใหญ่มานับครั้งไม่ถ้วน แต่มีเพียงสงคราม
ครั้งนั้นที่สลักลึกอยู่ในพระทัย และทรงเห็นความสำคัญกับผลแพ้ชนะ

มากที่สุด

"หากเราไม่เป็นจักรพรรดิคงเป็นศิษย์คนหนึ่งของสถานศึกษา
ตอนนี้มาคิดดูชีวิตแบบนี้มันอาจสนุกกว่า แต่ไม่ว่าอย่างไรเรายังนับถือ
จอมปราษฎ์เป็นอาจารย์"

จักรพรรดิทรงพระสรวลอย่างอ่อนล้า ทอดพระเนตรนางพลาง
ตรัสว่า

"ตอนนี้อาจารย์ขึ้นสวรรค์ไปทำงาน ส่วนพวกเราจะต้องทำงานที่
โลกมนุษย์ต่อ หลังจากเราตามอาจารย์ไปแล้ว เจ้าคงรู้ว่าควรทำอะไร"

"ฝ่าบาทโปรดวางพระทัย หม่อมฉันทราบว่าจะควรทำอะไร"

"เราจะให้เสี่ยวลิวกราบเขียนเชิงใหญ่เป็นอาจารย์ อยากให้มัน
เรียนรู้วิถีแห่งเมตตากรุณา เจ้าเด็กสองคนนั้นถ้าไม่ก่อเรื่องวุ่นวายก็...
ละเว้นชีวิตพวกมันเถอะ"

น้ำตาของพระอัศรมเหสีหยุดไหลแล้ว กล่าวรับคำสั่งเสียงเรียบว่า

"หม่อมฉันจะจัดการเรื่องเหล่านี้้อย่างเหมาะสม"

"เช่นนั้นเราก็วางใจ" จักรพรรดิตรัสแล้วหลับพระเนตรลงช้าๆ

หวงหยางต้าซือเดินเข้ามาในห้อง

พระอัศรมเหสีมององค์จักรพรรดิที่คล้ายบรรทมหลับ มองอยู่
เนิ่นนาน จากนั้นถอดสร้อยประจำที่ข้อมือไปใส่ในห้องจักรพรรดิ
แล้วก้มลงจูบพระนลาฏเบาๆ

หวงหยางต้าซือประนมสองมือ

ครู่ต่อมาเสียงสวดมนต์ดังขึ้นในห้อง

สุขาวดีวุฒธรรณี

เมืองฉางอันก็กำลังฝนตก

ฝนตกกระหน่ำระคนเสียงฟ้าร้อง บางครั้งมีฟ้าแลบ ส่องวังหลวง
ยามดึกสงัดอันเงียบเหงาอ้างว้างให้สว่างเหมือนอยู่ในเวลากลางวัน
เปลวเทียนสายไหวแม้จะมีโປ้ะครอบกันลม

ถ้าไม่มีโປ้ะครอบนี้ เปลวเทียนคงดับไปนานแล้ว

หลื่อวีนั่งอยู่ที่โต๊ะ มองเชิงเทียนที่อยู่ข้างเสา ครุ่นคิดอย่าง
เหม่อลอย

ผมของนางยังขึ้นอยู่ เสื้อผ้าก็เปียกปอน คาดว่าก่อนหน้านี้
นางคงฝ่าฝนไปที่ใดสักแห่ง

ใบหน้านางค่อนข้างขาวซีด แน่นอนว่าไม่ใช่เพราะกลัวฝนกระหน่ำ
ฟ้าคำราม นางคิดว่าสิ่งที่ตนกำลังจะทำลงไปนั้นถูกต้อง ต่อให้ต้องไป
อยู่ในตำหนักอันมืดสลัวก็ไม่น่าเสียใจ

นางมองฝนยามราตรีนอกตำหนัก น้ำตาสองสายไหลจากหางตา
ไหลผ่านแก้มที่ขาวซีด แล้วหยดลงบนปฏิภาที่อยู่บนโต๊ะ เป็อนเปียก
ตัวอักษรแถวหนึ่ง

หลื่อวีพลันได้สติ สั่งให้ขันที่นำกระดาศมาเช็ดรอยขึ้นบนปฏิภา
อย่างระมัดระวัง จากนั้นเช็ดน้ำตาบนใบหน้า สงบอารมณ์และตั้งใจ
อ่านพิจารณาปฏิภาต่อไป

ปฏิภาฉบับนี้เป็นรายงานสถานการณ์อุทกภัยของทุกเขตทั่วแคว้น
มีความสำคัญยิ่ง

นางหยิบพู่กันขึ้นมา เริ่มเขียนคำสั่งการ

ป้องกันเขื่อน...

กักเก็บน้ำ...

ช่วยเหลือผู้ประสบภัย...

ควบคุมโรคระบาด...

ระดมกำลังทหาร...

จับตาดูทหารม้าลาดตระเวนในทุ่งร้างตะวันออก...

แผ่นดินต่ำถึงกว้างใหญ่ไพศาล ราชสำนักจึงมีงานที่ต้องทำมากมาย นางรับมือจนเคยชินนานแล้ว ย่อมจัดการได้อย่างเรียบร้อยเหมาะสม หลังจากสั่งการไปในฎีกา สีหน้าของนางสงบนิ่งกว่าเดิม จนถึงขนาดดูเฉ่วแน่

ครั้นจัดการฎีกาทั้งหมดเรียบร้อยแล้วหลื่อวี่ก็สวมเสื้อคลุมตัวใหญ่ ออกจากวังภายใต้การอารักขาอย่างแน่นหนาของกองกำลังอวี๋หลิน และราชองครักษ์ โดยไม่มีขันทีหรือนางกำนัลติดตาม

สถานที่ที่นางไปไม่ได้ไกลเลย นั่นคืออารามฝายใต้ที่อยู่ตรงข้ามวังหลวง

อารามฝายใต้ท่ามกลางผ่นกระหน่ำดูเงียบเหงาวังเวกว่าปกติ หลื่อวี่เดินเข้าไปด้านในของอาราม ซ้ำงที่นอนนุ่มมีตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่งจุดอยู่ สองต้องไปหน้าอันฐูปซีตอิดโรยของหลี่ซิงซานราชครูแห่งต้าถัง

นางเดินเข้าไปหาหลี่ซิงซาน คุณเข่าทั้งสองข้างลงซ้าๆ กล่าวเสียงสั่นว่า

"เสด็จพ่อ...สวรรคตแล้ว"

หลี่ซิงซานหลับตาลงซ้าๆ แล้วลืมขึ้นอีกครั้ง ในดวงตามีเพียงความเศร้า ไม่มีอาการตกใจ

ตลอดระยะเวลาหลายร้อยปีที่ผ่านมาค่ายกลส่งสารของเมืองเฮ้อหลันไม่เคยเปิดใช้งาน แต่เพียงไม่กี่เดือนมานี้เมืองเฮ้อหลันกลับใช้ค่ายกลส่งสารติดกันสองครั้ง

ครั้งแรกเป็นเพราะรถม้าสีดำ

ครั้งที่สองคือเพื่อส่งข่าวการสวรรคตขององค์จักรพรรดิมายัง
นางอัน

ทั้งเมืองฉางอันมีเพียงไม่กี่คนที่รู้ว่าวันนี้ หลี่อวี้อาศัยความช่วยเหลือ
ของอารามฝายใต้จึงรักษาความลับนี้ไว้ได้ชั่วคราว บัดนี้เห็นใบหน้า
ของราชครูก็รู้ว่าอีกฝ่ายรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว... ในเมื่อนางฟังข่าวอารามฝายใต้
จึงรักษาความลับได้ ย่อมแน่นอนว่าไม่อาจปิดบังเจ้าอารามของอาราม
แห่งนี้

หลี่ชิงชานมองนางที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้าพลางถามอย่างอ่อนแรงแรงว่า

"พระองค์จะทำอะไร"

"ข้าต้องการดูพระราชโองการ"

พระราชโองการอันเกี่ยวกับการสืบทอดราชบัลลังก์ของต้าถังที่แท้
ไม่ได้อยู่ในวังหลวง แต่อยู่ที่อารามฝายใต้!

หลี่ชิงชานกล่าวว่า

"ตามกฎหมายของต้าถัง พระราชโองการต้องประกาศต่อหน้า
ขุนนางทั้งหลาย"

หลี่อวี้อำมหันหน้า มองกระโปรงที่เปียกฝนของตนพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ขุนนางทั้งหลายยังไม่รู้"

"สุดท้ายแล้วพวกมันต้องรู้"

"ข้ามิได้คิดจะปิดบังเรื่องที่เสด็จพ่อสวรรคตไว้นานนัก อีกไม่นาน
จะประกาศให้ทราบทั่วกัน"

"เช่นนั้นไหนองค์หญิงจึงมาที่นี่ก่อนเวลา"

หลี่อวี้อึ้งเสียบไปนาน

"เพราะ... ข้าไม่วางใจ"

หลี่ชิงชานก็นิ่งเสียบไปนานเช่นกัน

หลื่อวีก็มหน้าต่ำลงอีก หยดน้ำหยดลงมาจากปลายผมดำขลับ
ร่างของนางทรุดลงไปตามหยดน้ำจนหน้าผากจรดพื้นไม้สีดำ
"ขอท่านโปรดช่วยเหลือด้วย"
"เหตุใดกระหม่อมต้องช่วยเหลือพระองค์"
"เพราะข้าเป็นชาวถ้ำ"
"องค์ชายหกก็เป็นชาวถ้ำ"
"แต่มารดามันมิใช่"
"ถ้าถ้ำเราเปิดเผยใจกว้าง แต่ไรมาไม่ถือสาเรื่องเหล่านี้"
"ขอท่านโปรดเชื่อใจข้า"
"เหตุใดกระหม่อมต้องเชื่อใจพระองค์"
"เพราะท่านไม่เชื่อใจพระอัศวมเหสี"

เมื่อหลื่อวีเห็นลายพระหัตถ์ที่คุ่นเคยบนพระราชโองการแล้ว
นางพลันโศกเศร้าสะเทือนใจ

นี่คือลายพระหัตถ์ของเสด็จพ่อ เหมือนอย่างที่เล่าลือกัน ไม่ว่า
พระองค์จะชอบเขียนอักษรลายพู่กันขนาดไหน ไม่ว่าจะทรงพยายาม
ฝึกฝนเพียงไร ก็ไม่อาจทำให้ลายพระหัตถ์ของพระองค์สวยงามขึ้น

กระนั้นก็พอมองออกจากรูปร่างหน้าตาและรอยตัวในเส้นหมึก
ว่าขณะทรงเขียนตัวอักษรเหล่านี้ จิตใจของพระองค์สงบนิ่งและมั่นคง
ปราศจากความลังเลใดๆ

มือของหลื่อวีที่ประคองพระราชโองการสั้นระริก นิ้วมือออกแรง
ราวกับจะกดให้ทะลุเข้าไปในผ้าไหมสีเหลืองทอง ท่อนแขนสั้นลามไป
จนถึงไหล่ สั้นไปทั่วทั้งเนื้อตัว

นางรู้สึกผิดหวังและเสียใจเป็นอย่างยิ่ง จากนั้นก็เริ่มโกรธไม่เพียง

เพราะเนื้อหาในพระราชโองการ แต่เพราะความมั่นใจที่แฝงอยู่ใน
ลายพระหัตถ์นั้นด้วย

"เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น..."

นางเริ่มจากพึมพำ

จากนั้นก็กล่าวทวนคำอีกรอบ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความคับข้องใจ

"เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น!"

เสียงของนางดังกว่าครั้งแรก แต่ไม่ดังออกไปนอกอาราม
ยังไม่ทะลุผ่านสายฝนจนถูกผู้อื่นได้ยิน ถึงขนาดว่าไม่ดังไปกว่า
เสียงกักฟันของนางด้วยซ้ำไป

หลี่ชิงชานกล่าว

"นี่คือสิ่งที่ฝ่าบาททรงเขียนก่อนที่จะเสด็จนำทัพไป ในเมื่อทรง
ทิ้งพระราชโองการไว้ แสดงว่าพระองค์พอจะรับรู้ได้ถึงทิศทางของ
เจตนาฟ้า และองค์หญิงก็น่าจะมองออกว่าพระองค์ตัดสินใจพระทัย
ไปนานแล้ว"

หลี่อวี่นั่งเงียบอยู่นาน แล้วพลันเงยหน้าขึ้น ใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตา
มองหลี่ชิงชานที่นอนป่วยอยู่บนเตียงพลางกล่าวเสียงสั่นว่า

"พระราชโองการ...แก้ไขได้หรือไม่"

หลี่ชิงชานหลับตาลง

"โดยปกติแล้วไม่ได้"

หลี่อวี่ตาเป็นประกาย ถามว่า

"อย่างไรคือไม่ปกติ"

หลี่ชิงชานลืมหูลืมตามองนางครั้งหนึ่ง กล่าวว่า

"ยามที่แคว้นไม่สงบ"

"ใครแก้ไขได้"

"ข้าแก่ไขได้"

พระราชโองการของจักรพรรดิแห่งต้าถังย่อมปลอมแปลงไม่ได้
ง่าย ๆ บนนั้นมีการประทับตราพระราชลัญจกรและรอยตราประทับอื่น
อันซับซ้อน สำคัญที่สุดคือมีตราประทับลมหายใจแห่งฟ้าดินซึ่ง
มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

รอยตราประทับส่วนหนึ่งมาจากสายเลือดของราชวงศ์ อีกส่วนหนึ่ง
มาจากผู้เป็นพยานของพระราชโองการ

ก่อนที่องค์จักรพรรดิจะเสด็จออกจากฉางอัน ตอนที่ทรงเขียน
พระราชโองการในอารามฝายไต้ ผู้ที่อยู่เป็นพยานคือราชครูหลี่ชิงชาน
ซึ่งพระองค์ไว้วางพระทัยมากที่สุด

ส่วนพระราชลัญจกรตอนนี้อยู่ในวังหลวง บนเตียงของหลี่อวี
ผู้ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้สำเร็จราชการ

หลี่อวีมองใบหน้าที่ชราวัยและซุบเซียวของหลี่ชิงชานพลางถาม
เสียงสั้นว่า

"ท่านต้องการสิ่งใด"

หลี่ชิงชานมองโคมระย้าในอาภรณ์เปียกปอนที่อยู่ตรงหน้า
คล้ายมองเห็นดรุณีเอาแต่ใจที่ติดตามอยู่ข้างกายมารดานางเมื่อนาน
มาแล้ว ใบหน้าพลันปรากฏรอยยิ้มแห่งการรำลึกถึง

จากนั้นค่อยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าต้องการให้ต้าถังคงอยู่ชั่วกาลนาน ต้องการให้นิกายเฮ่าเทียน
ฝายไต้เจริญรุ่งเรือง ต้องการให้ชาวถังอยู่ดีมีสุข องค์หญิงรับปากข้า
ได้หรือไม่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)